

ποιὸν ὀματιά, ποιὸν ἄντερο ποιά φούσικ νὰ γεμώ-

[ση :

ἂν τύχη δὲν εὐρίσκαται ἢ κοιλιὰ γεμάτη ἄντερες,
ἀποὺ δὲν τρεῖ γεμίζουσι μὴδὲ εἴκοσι ἀγαστέρες. 290

Τὸ χοιρομεροκόκκιλο, ἀποὺ ἴχα στὴ μπουζινάρα
νὰ γλύψω δὲν ἐμπόρεσα, ἀποὺ νὰ βροῖ τρομάρα
τοῦτο τὸ γέρο τὸ λωλὸ τὸ ξανανινισμένο,
ποὺ μὲ τρεῖ πελελάδες του μὲ ἴχει ξετρομισμένο.
Ἐλίγο δὲν ἐλείφτηκε νὰ μὲ ξεγαρδουμίση 295
μὲ τρεῖ φωνές του εἰ γέρουκας, καὶ σκιὰς νὰ μου κολ-

[λήση

δὲ μ' ἄφηκε καλοῦ θεοῦ ἢ πρικομακκαρούνα,
νὰ πάγω τὸ γοργότερο νὰ βροῦ τὴ γρά μπουφούνα,
φ. 301 bis, β

νὰ τοῦ τὴ φέρω τοῦ νιανιά, στοῦ σπίτι νὰ τὴ πέψη,
σὰ λέγει, τρεῖ κερὰ Μηλιάς νὰ εἶ, νὰ τὸ(ν) παντρέ-
[ψη. 300

Ἰδέτε εἶναι τοῦ φύλαγε ἢ μοῖρα του ἢ ἀδέξα
στοῦ γέρο του τοῦ ζελεποῦ, κ' εἰς εἶναι μὸδο ἐτρέξα
τὰ σάλια του, ὡς ἐξάνοιξε καὶ ὡς εἶδε τὴ κοπέλλα,
τὴ θυγατέρα τρεῖ Μηλιάς τὴ κερὰ Πετρονέλλα,
κ' ἐπίστεψέν το ἀληθινά, πὼς θεὸς νὰ τοῦ τὴ δώση 305
νὰ τήνε στεφανοβλοθηῖ, ὄγοῦ νὰ σὲ πλακώση
καὶ μένα πάλι μοῦ ἴκσει, καθὼς εἶχα γροικῆσει,
τὸ πὼς ἐτούτη ἢ κοπελλιὰ ἤθελεν ἀγαπήσει
τοῦ κὺρ Γιαννούτσου τὸν ὕγιό τὸ μισερ Φουρτουνατο,
ὁποῦ σιμὰ στοῦ Δερματᾶ στέκει ἴς τρεῖ μύλους κάτω, 310
καὶ πάλι αὐτὸς στοῦ λόγου τρεῖ μεγάλο πόθον ἔχει,
καὶ αὐτήνη μόνον πορπατεῖ γυρεύγει καὶ ξετρέχει,
καὶ λόγισκε τὸν ἄγγουρο ἂ θ' ἀφήση, ὁποῦ μυρίζει,

καὶ αὐτὸ τὸ γέρο τὸ λωλὸ νὰ πᾶ νὰ ξεκαπίζε,
Κάλλιο, ντετόρε Λούρα μου, τὸ λογισμό ν' ἀλλάξης, 315
καὶ μιὰ ματζέταν ὁμορφὴ παλιά νὰ βροῖ νὰ σφάξῃ,
νὰ κάτσωμεν ἀπάνω τρεῖ ζεστὰ ζεστὰ οἱ δύο μας
νὰ τὴ ξεκακαλίσωμε στοῦ γοῦ τῶν ὀχουβρῶ μας,
φ. 308 α
νὰ κάμωμε μαγειρευτὴ κι ὀρετὴ μὲ τὴν ἀλιάδα,
τρεῖπες, σκατζέτο καὶ φουκι καὶ πάρτη σοφειάδα. 320
πολλέτες καὶ τερραριστὸ σιῶτι καὶ μουστάρδέλλες
καὶ νὰ τρεῖ ἀφήσης ἴς μιὰ μερὰ νιανιά μου τρεῖ κο-
[πέλλες.

Ἦ πότον ἤθελε χαρὴ πόσον ἀναγαλλιᾶσει
τούτη ἢ καμμέτη μου κοιλιὰ, σὺν ἤθελε χορτάσει.
Μὰ ἂς πᾶ νὰ πηραίνω γλήγορα, μὴ λάχη νὰ προδάλη 325
ὁ γέρος κ' εἶρη με ἐδεπὰ καὶ τ' ἄντερό μου βγάλη,
νὰ πᾶ νὰ δῶ μήπως καὶ βροῦ αὐτὴ τὴ γρά ρουφιάνα
ναθῆ νὰ τ' ἀποσάσουσι ἔλα τὰ σάλια αὐτάνα
καὶ δὲ μεὺ λείπει δάκαμα, νὰ πῶ καὶ μιὰ γεμάτη
καὶ τοῦτες δὲν τὼς λείπεται ποτέ τως τὸ κομμάτι 330

ΑΤΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ—ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἄγουσινα, Πετροῦ, Μηλιά.

Κερὰ Πετροῦ μου, ἀποὺ τὰ φῆς σὲ γύρευγα, νὰ ζήσω,
μυνηῖτο ὁμορφότερο πολλὰ νὰ σοῦ χαρίσω.